

РЕШЕНИЕ

№ 145

гр. С., 19.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

С. ОКРЪЖЕН СЪД, III ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на втори октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Яника Т. Бозаджиева

Членове: Мариета Неделчева
Андон Г. Миталов

при участието на секретаря Иванка П. Палашева
в присъствието на прокурора М. Д. К.
като разглежда докладваното от Андон Г. Миталов Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20231800600251 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 318 и следващите от НПК и е образувано по въззивна жалба от подсъдимия З. Т. Т. чрез неговия защитник адв. Ц. И. от В. АК против присъда № 7 от 07.03.2023 год., постановена по н.о.х.д. № 635 / 2022 год. по описа на Районен съд - гр.С..

С посочената присъда, подсъдимия Т., с установена по делото самоличност, бил признат за виновен и на основание чл. 303 от НПК вр. чл. 54 НК осъден по повдигнатото му обвинение за извършване на престъпление по чл. 343Б, ал. 3 НК /управление на МПС под въздействието на НВ/, на наказание лишаване от свобода в размер на една година, което на основание чл. 57, ал.1, т. 3 ЗИНЗС да се изтърпи при първоначален общ режим.

Осъден е и на наказание „Глоба“ в размер на 500 лева.

На основание чл. 343г, вр. чл. 37, ал. 1 т. 7 НК е лишен от правото да управлява МПС за срок от една година и пет месеца.

На основание чл. 68, ал. 1 НК е приведено в изпълнение наложеното му

наказание „лишаване от свобода“ в размер на четири месеца наложено му по НОХД 478/2021 г. на РС-Ц., което да се изтърпи при първоначален общ режим на основание чл. 57, ал. 1, т. 3 ЗИНЗС.

Осъден е на основание чл. 189, ал. 3 НПК да заплати сторените по делото разноски.

В жалбата се твърди, че атакувания съдебен акт е постановен при допуснати СПН, при непълнота на доказателствата, което го прави необоснован и постановен в нарушение на материалния закон. Няма допълнение към тази жалба. Към въззивния съд няма отправено конкретно искане кое от законовите си правомощия да упражни във въззивното производство.

Липсва искане за ангажиране на доказателства пред въззивната инстанция.

Прокурора не е депозирал възражение по жалбата.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на СОП изразява становище за правилност, обоснованост и законосъобразност на присъдата. Прокурорът оспорва аргументите на защитника за недоказаност на наличието на наркотично вещество в кръвта на подсъдимия, тъй като е налице хипотезата на чл. 6, ал. 10 от Наредба № 1/2017 г. Намира, че наложеното наказание е справедливо и моли присъдата да бъде потвърдена изцяло.

Защитникът адв. И. поддържа жалбата с аргументите, изложени в нея. Сочи, че по делото не е приложена спецификация Т1, в която са изброени веществата, които биха провокирали неверен резултат, поради което намира, че обвинението не е доказано. Акцентира върху наличието на талон за кръвна проба за употреба на алкохол, въпреки че подсъдимият не е бил употребил алкохол. Счита, че следва да бъде обсъдено дали са спазени изискванията на Наредбата и конкретно чл. 23 от същата.

Подсъдимият З. Т. Т. поддържа становището на своя защитник.

В последната си дума моли да бъде оправдан.

С. ОКРЪЖЕН СЪД, трети наказателен въззивен състав, след като обсъди депозираната жалба, взе предвид становищата на страните и извърши служебна проверка на атакуваната присъда и материалите по делото, с оглед разпоредбата на чл. 314 от НПК, прие за установено следното:

Съвкупният анализ на доказателствата, събрани в хода на проведеното съдебно следствие пред първоинстанционния съд, установява фактическата обстановка, изложена в обстоятелствената част на обвинителния акт и възприета и изложена от първоинстанционния съд в мотивите на обжалваната присъда.

Въззивният съд, след собствена преценка на доказателствената съвкупност по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимият З. Т. Т., с ЕГН: *****, е роден на 08.11.2001 год. в гр.С.. Той е българин, български гражданин, със средно образование, неженен, безработен, осъждан, с постоянен адрес: гр.Д., ул. „Х. Б.“ № 27 и настоящ адрес: гр. Д., ул. „В. з.“ № 15.

Подсъдимият е правоспособен водач и притежава свидетелство за управление на МПС № 284343355, издадено на 23.03.2020 г. от ОД на МВР - С., за категории В и М, валидно до 23.03.2030 г. Наказван е множество пъти за извършени нарушения на правилата за движение /справка - л. 32-36 от ДП/.

С определение по НОХД № 478/2021 год. на Районен съд-Ц., влязло в сила на 30.09.2021 год., е било одобрено споразумение, с което подсъдимият е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 281, ал. 2, т.1, т.4 и т.5, вр. ал. 1 от НК, за което му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от четири месеца. Изпълнението на наказанието е било отложено на основание чл. 66, ал. 1 от НК за изпитателен срок от три години.

На 08.09.2022 г. свидетелите И. И. и С. В. - полицейски служители при РУ-С., изпълнявали служебните си задължения в състав на автопатрул. Около 22:45 часа свидетелите извършвали обход със служебния си автомобил в гр. Д. по ул. „Х. Б.“ и забелязали движещия се лек автомобил марка „Ф.“, модел „Г.“, с рег. № РК **** ВА с посока на движение от първокласен път I-8 към ул. „С. С.“.

Свидетелите спрели автомобила за проверка и в хода на проверката установили, че лекият автомобил се управлява от подсъдимия З. Т. Т.. Подсъдимият бил със зачервени и притворени очи и затова полицейските служители решили, че следва да се извърши проверка за употреба на алкохол или наркотици. Свидетелите поискали съдействие от свидетеля З. Г. - полицейски служител на длъжност мл. автоконтрольор при ОДМВР-С., РУ-С., който разполагал с правомощия да проверява водачите за употреба на

алкохол/наркотици. Свидетелят З. Г. пристигнал на място и извършил проверка на подсъдимия чрез взимане на проба от слюнка за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство „Дрегер Дръг Тест 5000“ с фабр. № ARKE 0016, който отчел положителен резултат за наличие на кокаин.

Свидетелят Г. издал на подсъдимия талон за изследване № 081698, в който подсъдимият отбелязал, че отказва да бъде изследван с медицинско и химическо изследване. В талона било указано, че подсъдимият следва да се яви във ФСМП-С. до 45 мин. от връчването на талона. На подсъдимия бил съставен и АУАН серия GA бл. № 644391/09.09.2022 г., който подсъдимият подписал без възражения. Свидетелят Г. съставил и протокол за извършена проверка за употреба на наркотични вещества и техни аналози от 08.09.2022 г., в който обективизирал констатациите от проверката.

Подсъдимият бил придружен от полицейските служители до ФСМП-С., където отказал да даде биологична проба. За това бил съставен протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или на наркотични вещества или техни аналози от 08.09.2022 г. 23:56 ч., както и фиш за спешна медицинска помощ.

От заключението на вещото лице по приетата от първоинстанционния съд съдебна химико-токсикологична експертиза /л. 80-83 от първоинстанционното дело/ се установява, че нито един от посочените в експертизата лекарствени продукти не съдържа наркотични вещества, нито такива, които да наподобяват структурно наркотичното вещество кокаин. При употребата им самостоятелно или в комбинация не се очаква да се позитивира използвания имуноаналитичен тест за кокаин. Вещото лице разяснява, че изследването на орална течност - слюнка се ползва за предварително установяване на употребата на наркотични вещества от водачи на МПС. Отчитането на положителен резултат в слюнка, с много голяма вероятност предполага присъствието на веществото и в кръвта. Според вещото лице принципът на работа на Дръг Тест 5000 допуска получаване на неверен положителен резултат, когато в пробата присъства вещество с близка химическа структура до търсеното. Производителите публикуват списък с вещества, за които е установено такъв тип взаимодействие, но се препоръчва лабораторно потвърждение с доказателствен аналитичен метод.

Въззивният съд не установи допуснати пропуски в аналитичната дейност на РС - С. и възприе изцяло изводите му касаещи фактическата обстановка по делото и извършения анализ доказателствените източници /гласни доказателствени средства, писмени доказателствени средства и писмени доказателства, събрани в хода на досъдебното производство по делото и на съдебното производство, коректно и изчерпателно изброени от съда в мотивите към присъдата на л. на 92 от първоинстанционното дело/. Въззивният съд намира, че при възприемане на същата фактическа обстановка като тази изложена от РС - С., по принцип не дължи собствен прочит на фактическите положения и само по себе си пълното припокриване на описанието □ с това на първата инстанция няма да доведе до наличието на хипотезата на липса на мотиви в решението на въззивната инстанция, каквото е и становището на ВКС (в този смисъл Решение №26/23.01.2023 г. на ВКС по к.н.д.№786/2022 г.).

Въззивният съд счита, че първоинстанционният съд е извършил задълбочен и пълен доказателствен анализ, вследствие на който е достигнал до правилния и законосъобразен извод за наличието на доказателства, както за авторството на извършеното от подсъдимия З. Т. деяние по чл. 343Б, ал. 3 НК, така и за датата и мястото на извършване и за наличието на останалите обективни и субективни признаци на деянието.

В настоящия случай първоинстанционният съд е осъществил всеобхватна и задълбочена преценка на доказателствата и е изложил анализ на всички обстоятелства, в резултат на което обосновано е приел, че деянието, за което подсъдимият Т. е предаден на съд е доказано по несъмнен начин. Възражението на защитника в тази насока е неоснователно. Изводите на първоинстанционният съд изцяло се споделят от настоящия въззивен състав, като изградени в пълно съответствие с материалния закон и с доказателствата по делото. При изложения изчерпателен и изключително подробен анализ на събраните доказателства първоинстанционният съд е дал отговор на всички възражения на защитата, изложени пред първия съд и поддържани пред въззивната инстанция.

Районният съд е анализирал съвкупно и поотделно показанията на разпитаните свидетели. Правилно първоинстанционният съд е констатирал, че показанията на свидетелите И. И., З. Г. и С. В. не разкриват вътрешни

протИ.речия, а са напълно последователни и точни и кореспондират със събраните и надлежно приобщени писмени доказателства. С изключение на частите, в които пресъздават съобщеното им от подсъдимия, чието ползване е недопустимо, показанията се кредитират от въззивния съд напълно.

Въззивният съд намира, че гласните доказателствени средства, събрани чрез разпита на свидетелите Т. Т., Б. Т.а и О. И.а, обсъдени във връзка с останалите данни по делото, разкриват известна степен на заинтересованост поради наличието на родствена връзка и близки отношения с подсъдимия. Техните показания не допринасят за разкриване на обективната истина, освен в частите, потвърждаващи, че подсъдимият е управлявал автомобил в същата вечер.

Изготвената и приета от първоинстанционния съд съдебна химикотоксикологична експертиза се цени от въззивния съд като компетентно изготвена и обоснована. Във връзка с поддържаните пред въззивния съд възражения, следва да се посочи, че вещото лице проф. А. е изследвало данните от показанията на свид. Т.а във връзка с употребени от подсъдимия лекарствени вещества и при всеобхватна преценка на съдържанието на всички посочени лекарствени продукти. Взета е предвид и спецификацията на теста, като е изложена обоснованата констатация, че резултатът от теста не може да се повлияе от употребата на лекарства. Независимо, че спецификацията/инструкциите към техническо средство „Drug Test 5000” не са били приобщени към материалите по делото, това не води до твърдяната от защитника необоснованост и непълнота на доказателствата, щом като вещото лице е основало заключенията си на научни знания в областта при изследване на всички релевантни обстоятелства. Не е установено подсъдимият да е употребил вещества със сходен химически състав като отчетеното положително такова - кокаин. Въззивният съд не намира основания да не се довери на експертното заключение при изграждане на изводите си, като цени същото като пълно, обективно и обосновано.

В тази връзка и в отговор на възраженията на защитника следва да се посочи, че по данни на вещото лице действително във всеки случай че препоръчва лабораторно изследване на проби за потвърждение на резултата. Именно за да се обезпечи сигурността на резултата от техническото средство

е предвидена възможността наличието на наркотични вещества да се установи чрез медицинско и химико-токсикологично изследване. В настоящия случай подсъдимият е отказал да даде кръв за изследване и отказът му е удостоверен чрез вписването му в протокола /л. 9 - гръб от ДП/ и във фиша за спешна медицинска помощ /л. 10 от ДП/ от лекаря, извършил освидетелстването, като съгласно изискването на чл. 15, ал. 7 от Наредбата е положен подпис от подсъдимия.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 10 от Наредбата употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване. Така отказът на подсъдимия да даде кръвна проба прави невъзможно да се установи дали техническото средство е отчело „фалшив положителен резултат“ поради наличие на вещество със сходна химична структура, както се твърди от защитата. Не се установява от доказателствата по делото нито какво е веществото със сходна структура, нито кога и по какъв начин е било употребено от подсъдимия. Всички лекарствени продукти, които подсъдимият е приел преди момента на деянието, са били подложени на анализ, поради следва да се заключи, че употребата именно на наркотично вещество кокаин е безспорно установена. Щом като подсъдимият е отказал даването на проба в единствено релевантния за това момент, то не съществува възможност за опровергаване на показанията на техническото средство както чрез последващо извършени тестове, така и посредством експертиза, изследваща проба, взета в по-късен момент. Подсъдимият не се е възползвал от своето право да опровергае резултата от теста, поради което приложима е хипотезата на чл. 6, ал. 10 от Наредбата. Всичко това налага извода, че упреците за непълнота на доказателствените материали и необоснованост не могат да бъдат споделени, като и съображенията, изложени в мотивите на присъдата в тази насока, са напълно изчерпателни.

За пълнота на изложението следва да бъде даден отговор на възражението, че в талонът за кръвна проба се отнася до употребата на алкохол, въпреки че подсъдимият не е употребил алкохол, нито има каквито и да е данни в този смисъл. Защитникът вероятно визира несъществен

недостатък на бланката на талона за изследване в частта, в която следва да се отрази изборът на лицето за изследване „за установяване концентрацията на алкохол в кръвта чрез: - доказателствен анализатор; -медицинско и химическо изследване“, като този текст формално не се отнася за наркотични вещества. Това не може да доведе до извод за нарушаване на реда по установяване употребата на наркотични вещества. Очевидно бланката на талона за изследване е универсална - приложима при проверка както за алкохол, така и за наркотични вещества. Наредбата предвижда възможност за вземане на кръвни проби и последващото им изследване и в двете хипотези, като липсата на изрично посочване в бланката не опорочава годността на това доказателство, нито валидността на направеното от подсъдимия писмено изявление. Напълно ясно е от текста на бланката и от другите писмени доказателства, че в настоящия случай се касае единствено за употреба на наркотични вещества, а саморъчно заявеният писмен отказ на подсъдимия има отношение само към това обстоятелство. Подсъдимият е бил напълно наясно, че отказът му обхваща изследването във връзка с установеното чрез теста наркотично вещество.

При самостоятелната преценка на събраните доказателства настоящият състав на въззивния съд намира, че по безспорен начин се установява, че подсъдимият З. Т. е извършил както от обективна, така и от субективна страна престъплението по чл. 343Б, ал. 3 от НК.

От обективна страна е установено, че на 08.09.2022 г., около 22:45 часа, подсъдимият Т. е управлявал МПС - лек автомобил марка „Ф.“, модел „Г.“, с рег. № РК **** ВА, след употреба на наркотично вещество - кокаин /съгласно Приложение № 1 към чл. 3, ал. 2 от Закона за контрол на наркотичните вещества и прекурсорите /ЗКНВП/, включено в Списък I към ЗКНВП с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от употребата им, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина. Това обстоятелство е било установено по надлежния ред съгласно Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (загл. изм. - дв, бр. 81 от 2018 г.) чрез техническо средство „Дрегер DRUG TEST 5000” с фабричен номер ARKE 0016 при спазване на предвидения за това ред съгласно чл. 6, ал. 10 от Наредбата.

За съставомерността на деянието от обективна страна е достатъчно самото извършване на деянието - управление на моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества. Съставът на престъплението не свързва осъществяването му с определена концентрация на наркотичните вещества /за разлика от състава на престъпленията по чл. 343б, ал. 1 и, ал. 2 от НК/ или установяването на неспособност дееца да управлява превозното средство /Решение № 116/08.08.2016 г. по н.д. № 34/2016 г. на III н.о. на ВКС/. За съставомерността на деянието не се изисква настъпването на определени общественонеопасни последици - конкретен престъпен резултат, поради което престъплението по чл. 343Б, ал. 3 от НК е формално, на просто извършване.

От субективна страна деянието е извършено при форма на вината пряк умисъл. Деецът е съзнавал, че е употребил наркотично вещество - кокаин, и че извършва фактически действия, представляващи управление на моторно превозно средство, като съзнавайки обществената опасност на това действие, е целял неговото извършване.

Що се касае до индивидуализацията на отговорността на подсъдимия, съдът е определил наказанието „лишаване от свобода“ в размер на една година, а кумулативно предвиденото наказание „глоба“ - в размер на 500 лева. Наложил е на подсъдимия и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от една година и пет месеца.

Първоинстанционният съд е отчетел наличието на смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства - младата му възраст, семейното му положение и доброто му процесуално поведение. В аспекта на отегчаващите отговорността обстоятелства е отчетено обремененото съдебно минало и установената склонност да извършва нарушения на правилата за движение по пътищата.

При съвкупната преценка на всички релевантни за определяне на наказанието обстоятелства въззивният съд намира, че така определеното наказание от една година лишаване от свобода и глоба в размер на 500 лева са в справедлив размер и биха могли да изпълнят целите, заложи в чл. 36 от НК. Наложено то наказание лишаване от свобода в предвидения в закона минимален размер е справедлив, доколкото подсъдимият е длъжен и следва да полага грижи за малкото си дете и тази възможност не следва да се отнема за значителен период, но от друга страна - не могат да бъде отречена

склонността на подсъдимия към нарушаване на правовия ред, видно от данните за предходни осъждания и множество извършени административни нарушения. Законосъобразно е определен първоначалният режим за изтърпяване на наказанието - общ, съответен с разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 3 ЗИНЗС.

Правилно е определен и размерът на наложеното наказание глоба съгласно предвидения минимум, предвид семейното положение на подсъдимия. На основание чл. 343г, вр. чл. 343б, ал. 3, вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 НК съдът законосъобразно е наложил на подсъдимия кумулативно предвиденото наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от една година и пет месеца. Въззивният съд намира размер на това наказание за справедлив, предвид сериозната опасност, която възниква при осъществяване на деянията по чл. 343Б, ал. 1-3 НК и множеството произшествия в следствие от употребата на алкохол или наркотични вещества.

Правилно първоинстанционният съд е приложил императивната норма на чл. 68, ал. 1 НК, като е постановил да се изтърпи наказанието „лишаване от свобода“ за срок от четири месеца, наложено със споразумение по н.о.х.д. № 478/2021 г. на Районен съд - Ц., одобрено и влязло в сила на 30.09.2021 г., тъй като престъплението по настоящото дело, за което на подсъдимия е наложено наказание лишаване от свобода, е извършено в изпитателния срок на предходното му осъждане, който би изтекъл на 30.09.2024 г.

Първоинстанционният съд правилно е определил първоначалния режим за изтърпяване на наказанието - „общ“ - при съблюдаване на разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 3 ЗИНЗС.

Присъдата е правилна и в частта за разноските, като първият съд на основание 189, ал. 3 НПК е осъдил подсъдимия да заплати по сметка на РС - С. сумата в размер на 340,80 лв. за направени разноси по делото в съдебната фаза.

При цялостния контрол над обжалваната присъда, въззивният съд не констатира основания за отменяването или за нейното изменяване, поради което същата следва да бъде потвърдена.

Предвид гореизложеното и на осн. чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 НПК съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 7 от 07.03.2023 г., постановена по н.о.х.д. № 635/2022 г. по описа на Районен съд - С..

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____